

Jupiter, a hadvezér

2018 október 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Macron–Orbán – Az európai „haladók és maradiak” csatája...

A liberális, bevándorlás párti csapatok élén Emmanuel Macron áll, míg a népek önállóságát, nemzeti azonosságtudatát védelmezik Orbán Viktor és Matteo Salvini olasz belügyminiszter vezényli. A haderők jövő május végén az európai választásokon csapnak össze. Kinek lesz ez Waterloo?

A magyar kormányfő jó időzéssel, még a Magyarországot elítélő Sargentini-jelentés előtt ellátogatott az olasz belügyminiszterhez, azt jelezve, hogy kész a B-terve, ha az Európai Néppárt, a mérsékelt jobboldali politikai tömörülések szövetsége nem támogatná hazánkat a hazugsággal szemben. Amitől tartott, az bejött, a Néppárt meghasonlott ebben a kérdésben. Nagyjából fele-fele arányban állt ki a magyar kormány mellett és ellene.

Azon a milánói találkozón Matteo Salvini, az olasz Északi Liga vezetője vállalta el azt a feladatot, hogy kinevezze a másik oldal főparancsnokát. Ki is mondta az ellenfél nevét: Emmanuel Macron francia elnök. A fiatal francia épp az észak-európai országokat járta, ő is felmérte, hogy északon mire számíthat, csapatokat nyert meg az ügyének, szövetségeseiket gyűjtött a nagy összecsapásra. Felvillanyozódva fogadta, hogy a vele szemben álló tábor egyik jelentős vezetője benne látja az első számú legyőzendő veszélyt.

Róma és Párizs között amúgy sem jó a viszony, különösen nem, amióta nyáron felállt az új olasz kormány. Macron nem tudta véka alá rejteni ellenszenvét, hogy az EU nagy országai közül az egyikben euroszeptikus kabinet kerül hatalomra. Azzal, hogy főparancsnoknak ismerték el, a tervből az első lépcsőfokot már teljesítette. Elérte, amire mindig is vágyott, most európai tényező lett „a jó és gonosz” ideológiai harcában.

Ki kivel kvaterkázik?

Európában azért Merkel politikai és gazdasági hatalmát még meggyengülve sem kell lebecsülni. A Sargentini-jelentés elfogadása előtti hétvégén Marseille-ben volt egy előzetes találkozó Macron és Merkel között. Itt született meg a javaslat a Frontex, az európai határügynökség megerősítéséről és csalafinta új alkalmazási módozatairól. Itt fogalmazódott meg a döntés a Magyarországot elmarasztaló jelentés támogatásáról, mégpedig a néppárti képviselők szavazásával.

Merkel visszaérkezése után Berlinben ki is adták erre a visszautasíthatatlan „felkérést”. És valószínűleg itt született meg az a megerősítés, hogy a meghasadt Néppárt tagjaiból Macron a következő választások eredményeként saját frakciót alapíthat, mondjuk Lendületben az európai köztársaság elnevezéssel, így biztosítva a Berlin–Párizs-tengely fejedelmének a bokrétját.

Macron a sajátjait, az első táborát csak haladóknak, progresszíveknek nevezi. Valóságos nyelvi háború bontakozik ki a szemünk előtt. A progresszív minősítés jó és kívánatos, állandó fejlődést tükröz, a haladás megállíthatatlan, visszafordíthatatlan, a határ a csillagos ég. A másik oldal jellemzésére kéznél van a populista szó. Ezt bárkire rá lehet sütni, aki valami jót szándékozik tenni a szavazótáborával. Például a franciák egyéves elnöke még kampányában tett baloldali, populista ígéreteket, amelyekkel a még megmaradt szocialista szavazókat a maga oldalára akarta csábítani. Ezt sikerrel végrehajtotta, ellenben valódi fordulatot nem hozó, neoliberais gazdaságpolitikát folytat.

De mire fel ez az ideológiai háború? A két eszmerendszer közt évszázados az egymásnak feszülés, van, amikor az egyik, majd a másik kerekedik felül. Most jó negyven évig a liberális demokrácia volt a kánon. Ha ezt valaki megkérdőjelezte, például illiberális demokráciáról beszélt, annak nem volt helye az „előkelő társaságban”. Az Európai Unió rendkívüli vagy rendes találkozóin előtérbe kerül, hogy ki kivel kvaterkázik, jópofizik. A politikusok jól megtanulták, hogy nekik derít kell árasztaniuk, ezt kell elhitetni a nagyközönséggel. Az egyszer tévében nekünk ebből kell levonnia, hogy milyen szinten állnak az egymással folytatott kapcsolatok.

Orbán Viktor az utóbbi években az ilyen kötetlen beszélgetésekből többnyire kimaradt. Inkább a tanácsadóival cserélt eszmét, vagy a serpákkal beszélgetett. Különösen azt követően, hogy Tusványoson kifejtette nézeteit az illiberális demokráciáról. Még a szövetségeseinknek tekintett országvezetők is kerülték a magyar képviselőhöz való közeledést. Mára a helyzet alapvetően megváltozott. Nem a magyar miniszterelnökből lett „partiarc”, hanem politikája lett megkerülhetetlen, amelyre minden országnak válaszolnia kell, ugyanis létkérdéseket feszeget. Megmaradjunk-e európaiaknak, vagy oldódjunk fel mindannyian a népek kohójában? A visegrádiakon kívül számos ország támogatja a magyar illegális bevándorlás elleni intézkedéseket, még akkor is, ha nyíltan ezt nem hangsúlyozzák.

Jobbról is, balról is

Ám a politikai helyzet olyannyira megváltozott, hogy ma már egyáltalán nem kényes kérdés a liberalizmus válságáról, sőt végórairól beszélni. Nyugat-Európában konferenciákon, tudományos tanácskozáson a baloldali értelmiség reménytelenül keresi a kiutat. Donald Trumpnak az amerikai elnökválasztáson aratott sikere valóságos

csapásként érte az uralkodó liberális eliteket. Aztán jött az osztrák választás eredménye, majd harmadjára a magyar kétharmad, Olaszországban pedig az Öt Csillag Mozgalom és a Liga kormányra kerülése. Eközben a szocialisták az utolsókat rúgják: szép lassan megszűnt a munkásosztály, így maradt még nekik egy parányi idő, hogy a saját maguk érdekeit hangoztassák, és találjanak menekülőutat.

Macron ezt éleslátással felismerte, tavaly tavasszal megváltóként körülénekelte a francia baloldalt, és a megtévesztett jobbközépről is számosan szavaztak rá. Az elemzők – és persze azok, akik az Élysée-be repítették – helyes következtetést vontak le abból, hogy a franciáknak elégük lett a jobb- és baloldali hatalomváltásaiból, kifáradt a rendszer, amelynek pólusai közt már alig volt különbség, ám a középről jövő országirányítást elfogadják.

Macron így csippentett jobbról és balról is. A végén mindenkit átvert. Sokáig nem lehetett komolyan venni, ám a jobbközép François Fillon mesterien kíméletlen félreállítására, a korrupciós vádak jeleztek, hogy ezt csak komoly erő tudta ilyen zökkenőmentesen végrehajtani. Végül maradt az a Marine Le Pen, aki magához képest is kiábrándítóan szerepelt a kampánya végén. A politikustanoncnak tényleg Macron elvett megnyílt az út az Élysée-be.

Most is hasonló mutatókra készül. Az európai szinten a semmiből jön. Nincs egyetlen képviselője sem az Európai Parlamentben, hiszen a legutóbbi választásokon pártja, a Lendületben a Köztársaság, az LREM még nem is létezett.

A francia elnöki forduló után rendezett törvényhozási választásokon jöttek balról és jobbról, sőt számtalan amatőr is, hogy képviselői helyet szerezzenek az elnök pártjában, amely ilyenkor biztos befutónak számít. Most is egyet-egy sikert könyvelhettek el. A párt viszont igencsak „sokszínűre” sikeredett – egyesek szerint valójában politikailag színtelen –, de Macron megértette a képviselőket: nekik az a feladatuk, hogy megszavazzák az államfő által eléjük tett törvényjavaslatokat.

A jövőben Európai Parlamentben is hasonló szavazóhadat akar majd maga alá gyűmni. Progresszív frakciója egyaránt falatozni kíván a szocialistákból, a liberálisokból, a zöldekből és a mérsékelt jobboldali képviselőiből, ez a konglomerátum társulna a Néppárt maradékával, így meghatározó erővé válna. A fő ellenfelet, a Salvini–Orbán kettőst pedig beszorítanák a szélsőséges táborba, amelyet természetesen azonnal le is festenének barna színnel.

Hol lehet a hiba? Emmanuel Macron – bár azóta jó pár kijózanító pofont kapott – még mindig azt hiszi, hogy Jupiterhez, a rómaiak főistenéhez hasonlatos magasságokban jár. Ő a mindent tudó, a tévedhetetlen, az agyafúrt, kifinomult kommunikál, mindenkit képes két vállra fektetni. Ehhez képest még baloldali liberális körökből, tehát saját táborából is olyan bírálatokat kap, hogy jobb lenne leereszkedni az Olümposzról: kivagyiság, arrogáns, kioktató, mindent a technokrata szemüvegén át lát, neki számokból és táblázatokból áll a világ, és ami a legsúlyosabb, nem ért a nép nyelvén, ingerülten reagál a legkisebb kritikára is. A múlt héten egy közvélemény-kutató cég szerint a szavazók hetven százaléka volt elégedetlen elnöki tevékenységével, csupán 19 százalék támogatta az intézkedéseit.

Vörös Dani nem vállalta

A mintegy húsz százalék körülre tehető fanatikus Macron-rajongókat nem lehet megingatni a hitükben. Ám ez túl kevés ahhoz, hogy akár még a jövő évi európai parlamenti választásokon is valami kiemelkedő eredményt érjen el. Arról nem is beszélve, hogy milyen „összetett” arcát mutatja az elnöki párt. Az elmúlt egy évben több miniszter már távozott a párizsi kormányból. Köztük az egyik utolsó az elmúlt hetekben, Nicolas Hulot volt környezetvédelmi miniszter. A méltán híres tévés személyiség, akinek több sorozatát nálunk is vetítették, eddig bírta az összeütközést a szép környezetvédelmi elvek és a politika lassan érő malmjai között.

De nem is róla van szó, hanem arról az utódjelöltéről, akit Macron kinézett magának. Ez pedig Daniel Cohn-Bendit, a Vörös Dani – ez a jelző egyként utal hajsztinére és politikai meggyőződésére –, a '68-as diákmegmozdulások egyik főszereplője, aki az Európai Parlamentben egészen a mostani ciklusig az európai zöldek frakcióját vezette. Úgy volt, hogy mandátuma lejártával elköltözik a braziliai szerdákba, aztán mégiscsak maradt. Cohn-Bendit, akit saját bevallása alapján akár pedofiliával vádolhatnának, okosabb volt, mint Hulot, nem vállalta el ezt a felkérést, ami ugyanolyan látványpékség kategóriába tartozott, mint eldöntött megbíztatása. E

mlékezzünk vissza, Orbán első EP-s „meghallgatásán” a Vörös Dani volt az, aki a politikai türelem és megértés jegyében a magyar kormányfőhöz intézett szavait habzó szájjal üvöltözte. Macrontól nem váltak el haraggal. Sőt. Tovább gondolkodnak azon, hogy az elnök EP-választási kampányában milyen szerepet tud vállalni a 73 éves

egykori diákforradalmár, akár frakcióvezet?ként vagy egyéb segít?ként.

Pont err?l beszélt az idén Tusványoson Orbán Viktor. A '68-asok leváltásáról, akik és utódaik még mindig itt vannak körünkben, ?k alakítják nem egy ország liberális politikáját. A magyar és a francia politikus közt ennél kézzelfoghatóbb, feloldhatatlan szembenállási pont nem is létezik: Macron szerint '68 követend? példa, míg Orbán úgy tartja, hogy egy lejárt politika képvisel?inek nincs helye a mai életben.

A magyar kormányf?höz való viszonyulás kérdésében határozott törésvonal keletkezett a francia jobbközép párt, a Köztársaságiak soraiban. Laurent Wauquiez, a párt elnöke védelmébe vette Magyarországot és annak vezet?jét. Wauquiez már megválasztása el?tt is igazat adott Orbánnak az illegális bevándorlás elleni intézkedéseiben. Most egy szelfi váltotta ki több neves párttag elégedetlenségét.

Nadine Morano volt miniszter, európai parlamenti képvisel?n? mobiltelefonjával Strasbourgban készített egy szelfit Orbán Viktorral. Az ezen felháborodó francia jobbközép politikusok el?vették a Magyarországgal szembeni megszokott vádakot, kezdve az antiszemizmussal a szabad sajtó gúzsbakötéséig. Valószínűleg ezek a kiemelked? m?veltség?, többdiplomás politikusok, akik ugyanabba az európai pártcsaládba tartoznak, mint a Fidesz, esetleg rá tudnak bökni a térképen, hogy hol is van Magyarország. A liberális sajtóból tájékozódnak, és mindent elhisznek, ami ott megjelenik. Macron ?rájuk számít majd mint a legjobb katonáira.

Épp ezért legyünk óvatosak akkor, amikor a haladók és maradiak párharcának esélyeit elemezzük. A tudatlanság nagy er?. A svédországi parlamenti választás különösen óvatosságra int. Hiába végzett a korábbi eredményéhez képest négy százalékkal több szavazattal a bevándorlásellenes Demokrata Párt, ezzel sem tudtak még a koalíciókötés esélyéhez sem jutni. A májusi EP-választásokon valószínűleg más nyugat-európai országokban is hasonló eredmények születnek. A migrációellenes er?k kétségtelenül tovább er?södnek. A kérdés csak az, hogy mennyire.

Pósa Tibor - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
